

Mit livs sværeste år

For omkring 2½ år tilbage mødte jeg, der nu er 30 år, det, jeg troede, var en dejlig mand. Herfra gik det hele meget hurtigt. I løbet af 4 måneder var jeg flyttet ind hos ham og hans søn på dengang 4 år, og jeg fandt mig selv med en positiv graviditetstest i hånden. Jeg var i vildrede, for selvom vores forhold startede dejligt, var dette bestemt ikke sandheden efter 4 måneder.

Efter de første 2 måneder som kærester oplevede jeg, at den mand jeg havde forelsket mig i havde en voldelig side. Hændelsen blev bagatelliseret, tysset ned og ansvaret lå pludselig på mine skuldre. Dette gentog sig flere gange, og hver gang blev volden mere voldsom. En nat udviklede det sig til også at foregå foran hans dreng. Få dage efter stod jeg med en positiv graviditetstest i hånden.

Herfra blev forholdet ikke bedre, men vi forsøgte at skabe en familie omkring dette barn. Igennem graviditeten oplevede jeg flere sider af denne mand jeg ikke kendte til. Han viste sig at have et usundt forhold til alkohol. Desværre så usundt, at han en dag kørte galt i bilen med sin søn. Langsomt introducerede han et misbrug i forhold til euforiserende stoffer. Han fortalte mig, at han tidligere havde en fængselsdom for salg af euforiserende stoffer, og efter denne bekendelse foregik denne kriminalitet ikke længere i det skjulte i vores hjem.

Han var også en mand der gik op i sit udseende, og han brugte mange timer i træningscentret. Jeg begyndte at finde glemte kanyler på badeværelset efter han var taget af sted til træning, og det viste sig, at han anvendte disse til vækstoffremmende stoffer. Hver gang jeg forsøgte at tale med ham om de problemer, som jeg så i forbindelse med dette liv og det at være forældre, blev der ballade, og jeg opgav ret hurtigt.

Terminen kom, og en dejlig datter kom til verden, men livet blev ikke lettere. Ugerne vekslede mellem, at vi forsøgte at arbejde med forholdet, og at datteren og jeg boede hos min mor. Jeg efterlod en aften datteren i hans varetægt og tog af sted i et par timer. Da jeg kom tilbage kunne jeg høre datterens gråd allerede inden jeg gik ind af hoveddøren. Jeg fandt vores datter grædende, råbende og ildrød i ansigtet i hendes seng. Det var tydeligt, at hun havde ligget der længe. Han sov på sofaen og havde intet hørt. En anden aften endte med, at han endnu engang udviste en meget aggressiv adfærd og blev voldelig, alt imens vores datter sad på min arm. Politiet ankom til adressen og hjalp os med at få de nødvendige ting udleveret, og efter den episode var forholdet definitivt slut.

Så begyndte det for alvor at blive svært. Pludselig begyndte han at udvise interesse for vores datter, en interesse han bestemt ikke havde haft før. Nu ringede han flere gange dagligt for at spørge til hende, men inden jeg fik svaret, havde han drejet samtalen over på noget andet, over på hans og mit forhold. Vi forsøgte, at han skulle se hende et par gange hos mig, men det blev aflyst på grund af enten tømmermænd eller andet fra hans side. Den kontakt han ønskede, handlede ikke om vores datter. Han kom med kommentarer som hvis ikke du gør det, som jeg vil, vil jeg slet ikke se hende og andre trusler. Da jeg til sidst meddelte ham, at hvis han ønskede kontakt, skulle det foregå gennem min mor, blev han først vred.

Statsforvaltningen

Efter ikke at have noget ønske om at se vores datter i godt 3 måneder, kontaktede han statsforvaltningen. Vi blev indkaldt til møde omkring fastsættelse af samvær. Efter at han fik lov til at fremlægge sine ønsker omkring, hvilket samvær der skulle være, var det min tur. Jeg fortalte, at jeg, på grund af alle de ovenstående grunde, ønskede, at der enten skulle være et overvåget samvær eller intet samvær, eftersom jeg frygtede for vores datters velbefindende.

Der blev spurgt til, hvilke kommentarer han havde til det nævnte, og her vedkendte han over for juristen og den børnesagkyndige, at han havde været voldelig. Omkring det at anvende euforiserende stoffer nægtede han, at det var et misbrug, men kaldte det i stedet et forbrug. Han ville ikke vedkende sig, at han havde noget med salg af disse at gøre, men var nødt til at vedkende sig en tidligere fængselsdom for samme. Han var også nødt til at erkende, at han tidligere havde været i behandling for et misbrug af euforiserende stoffer, en behandling han ikke fuldførte. Han var rasende og hævede stemmen en del gange, hvorefter den børnesagkyndige tyssede på ham.

Efter vi hver især var kommet med vores ønsker og kommentarer, henvendte den børnesagkyndige sig til mig og fortalte, at **et barn har ret til samvær**. Hun fortsatte med at fortælle, at hvis vi ikke kunne blive enige, var statsforvaltningen nødt til at fastsætte et samvær, så hun syntes, vi skulle blive enige om, hvordan et samvær skulle forløbe. Han blev spurgt, om der var nogen i hans familie, der kunne overvåge samværet de første par gange, så jeg havde lidt tid til at vænne mig til tanken og blive tryk ved dette samvær. Han foreslog sine forældre. Jeg syntes ikke, det var en god ide blot med et par ganges overvåget samvær hos hans forældre, hvorefter jeg blev mødt med en kommentar om, at hvis vi ikke blev enige, var statsforvaltningen nødt til at fastsætte en ordning. Den fornemmelse, jeg sad med, var, at hvis jeg ikke sagde ja til den fremlagte ordning i forbindelse med samvær, ville den alligevel blive vedtaget og måske blive mere omfattende, fordi det ikke ville tælle positivt for min evne til at samarbejde, hvis jeg ikke indvilligede. Efter 2 timer følte jeg mig opløst og udkørt, og skrev derefter under på det forslag om samvær hos farforældre, den børnesagkyndige havde fremlagt. Et samvær over 2 måneder hvor farforældre overvågede samværet.

Straks efter mødet i statsforvaltningen kontaktede jeg en advokat. Hun forklarede mig om, hvilke muligheder jeg havde i forbindelse med det fastsatte samvær. Jeg besluttede herefter, at jeg ikke frivilligt kunne udlevere vores datter til det fastsatte samvær, dette af to grunde. Den ene var, at jeg var bange for, at farforældrene ikke ville være tilstede, for der fulgte intet opsyn med den indgåede aftale. Den anden var, at jeg ikke kunne acceptere, at vores datter skulle udsættes for det liv, hendes far valgte at leve, og efter de 2 måneder var der slet ikke opsyn med samværet. Faren kendte heller ikke vores datter og havde ikke tidligere kunnet varetage hendes behov.

Jeg sendte herefter et brev til statsforvaltningen, hvori jeg gav udtryk for min bekymring, og bad om endnu et møde omkring samvær. Min forespørgsel nægtedes.

Jeg skrev endnu et brev til statsforvaltningen, hvor jeg bad om suspension af samværet på grund af de forhold omkring vold, misbrug og kriminalitet, der foregik hos ham. Dette

nægtedes, da der ikke var ændrede forhold i sagen. Denne afgørelse ankede jeg til Familiestyrelsen, hvorefter vi blev indkaldt til endnu et møde i statsforvaltningen. Her gjorde de opmærksom på, at klagen ikke var indgivet for Familiestyrelsen, og at vi i stedet skulle prøve endnu engang at finde en aftale omkring samvær.

Til dette møde havde jeg, i samarbejde med min advokat, forberedt mig. Jeg havde printet, læst og markeret alt jeg kunne, og medbragte dokumenter fra Familiestyrelsens vejledning til forældreansvarsloven samt betænkningen barnets perspektiv. I disse skrivelser står der, hvordan sagsbehandlingen skal være i de tilfælde, hvor der udøves vold, er et misbrug og hvor kriminaliteten er af så grov karakter, at den påvirker børnene.

Jeg fremlagde, at jeg ikke så, at et samvær på nuværende tidspunkt ville være godt og positivt for vores datter. Jeg blev mødt med, at **et samvær er altid godt** fra den børnesagkyndige, hvorefter jeg henviste til det medbragte materiale. Far rejste sig i vrede, væltede stolen, og ville forlade mødet. Juristen bad ham skrive under på fastsættelse af normalbidraget, hvilket han nægtede, og forlod mødet.

Jeg brugte alle mine søvnløse nætter på at læse netop disse akter, og jeg vidste derfor, hvilken sagsbehandling, der anbefales. Det resulterede i, at jeg fik statsforvaltningen til at igangsætte en børnesagkyndig undersøgelse. En undersøgelse der burde have været igangsat allerede da far vedkendte sig vold og misbrug.

Den undersøgelse venter jeg nu på skal igangsættes.

Datteren og jeg er flyttet til en anden by, da vi blev udsat for trusler og hærværk på vores ejendele. Trusler jeg godt ved, hvor kommer fra, men trusler hvor politiet ikke kan bevise, hvem gerningsmanden er. Jeg frygter hver dag et opkald fra vuggestuen om, at min datters far har hentet vores datter. Jeg tør ikke søge om fuld forældremyndighed, før der er kommet en afgørelse fra den børnesagkyndige undersøgelse. Jeg frygter udfaldet af undersøgelsen, for hvad bliver resultatet? Undersøgelsen kan næppe finde mere end han allerede har vedkendt sig, altså vold, misbrug og kriminalitet. Skal der alligevel fastsættes samvær? Og hvis det ikke bliver overvåget, mister jeg så min datter enten fysisk eller psykisk?

Jeg bestemte mig for at bruge penge på en advokat, da man i sager omkring samvær ikke kan få en sådan beskikket. Det har vist sig at være det bedste, jeg har kunnet gøre for min datter. Nu frygter jeg bare fremtiden.